

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

Punct. I. An Totum distinguantur à suis partibus simul sumptis & vnitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

ideo absque necessitate, & sine fundamento dicitur rem materialem posse educi à subiecto spirituali adhuc inadæquato, quod impugnabo, dum de subiecto sensationum materialium hominis disputabo Contr. 3. de anima Punct. 1. §. 2. Quod si diceremus modum vnionis spirituales esse, in eandem, imò in maiorem difficultatem incideremus, dum ex subiecto materiali modum spirituales concederemus eductum.

3 Præmitto quod satis fusè explicui Puncto præcedenti, modum vnionis non necessariò subiectari in extremo, quod vnit, quia etiam si crearetur absque vilo subiecto, vtrumque vniret, quod immediatè, & per se præstat. Ex hoc infero, non esse necessariò in materia, & in forma constituendum, sed sufficienter constitui in harum altera. Ex hoc probabiliter coniector recipi in materia, & non in forma, hoc enim quod est recipere, proprius est materiæ, quæ est primum subiectum, cuius munus est recipere & materialiter causare, quàm formæ. Secundò: vnio producit ab agente naturali, à quo producit forma materialis, quæ non creatur: ergo ex eodem subiecto educit agens formam, & vnionem: sed forma materialis educitur ex potentia materiæ: ergo & vnio. Tertiò omnes dispositiones, quæ disponunt ad formam disponunt ad vnionem: ergo sicut forma & vnio habent commune subiectum dispositionum, ita habebunt comune proprium subiectum. Quartò: communis Philosophorum sententia tenet generationem subiectari in materia prima: sed generatio terminatur ad vnionem, vt probabo proprio loco, ergo vnio subiectatur in materia prima. Probo consequentiam: Actio & terminus actionis subiectantur in eodem subiecto: sed actio generatiua subiectatur in materia: ergo vnio, quæ est illius terminus. Video hæc fundamenta rem non demonstrare, sed videbis, quàm inefficacius rationes aliorum Doctorum oppositas suadeant sententias.

4 Obiicit Vasquez suprà: Forma est indifferens, vt sit per se separata à materia, vel in materia, si illam informet: ergo indiget aliquo in illa recepto ad hoc, vt constituitur in materia, & illis vnita. Concedo antecedens, & distinguo consequens; indiget alio modo recepto in ipsa forma, nego consequentiam: terminato ad formam, concedo consequentiam. Rem explico: forma materialis duplicem indifferentiam habet respectu subiecti, quamdam vt ex illo educatur, vel vt existat independens ab illo tanquam à causa materiali, hæc indifferentia tollitur per creationem quæ forma constituitur independens à materia, vel per educationem, quæ constituitur dependens à materia, & illi inhærens, seu in illa recepta. Creatio, & educio formæ ad formam terminantur, educio respicit materiam tanquam principium passium, in quo per se ipsam recipitur. Creatio nullum principium passium habet, neque in aliquo recipitur. En hæc indifferentia formæ determinatur secundum vtrumque extremum, quin aliquem modum in se recipiat. Aliam indifferentiam habet forma materialis communem etiam animæ rationali, vt vnatur, vel non vnatur subiecto. Hæc determinatur per negationem vnionis terminatæ ad illam, vel per vnionem terminatam ad ipsam, & in materia receptam. Sicuti affirmat Vasquez indifferentiam materiæ, vt vnatur, vel non vnatur formæ determinari per negationem vnionis, vel per vnionem non receptam in materia: sed tantum in forma.

5 Obiicit Soar. Tota agentis vis eò tendit, vt educat formam ex materia: ergo consequenter vt ponat vnionem in forma. Consequentiam nego.

6 Obiicit Hurtado suprà §. 68. ad conceptum rei perficientis, quæ suum effectum formalem subiecto communicat, requiritur, vt ille effectus formalis sit communicabilis per motum, aut generationem receptam in ipso subiecto: ergo vt vnio tribuat suum effectum formalem formæ, & materiæ debet recipi in vtraque per motum, & generationem. Antecedens probat: Verbum est vnitum humanitati, & non perficitur per illam: ergo ad hoc, vt vnum extremum perficiatur non sufficit terminare vnionem inter vtrumque, sed requiritur virtus receptiua extremi, vt vniti per proprium motum, ex defectu cuius Verbum non perficitur per naturam humanam, & natura humana, quæ illius vnionem recipit per illud perficitur. Respondeo negando antecedens, quia vt Puncto præcedenti ex ipso Hurtado dicebam, vnio per se ipsam, perficit materiam, & formam. Ad confirmationem respondeo, non ideo Verbum non perfici per naturam, & naturam perfici per Verbum,

quia vnio Verbi recipitur in natura, & non in Verbo, quia si vnio hypostatica crearetur, & etiam si natura rationalis daretur incapax recipiendi in genere causæ materialis hypostaticam vnionem, quæ de facto illam terminaret, & per vnionem hypostaticam Verbo vniretur, per illud perficeretur, quod negare non audebit Hurtado: ergo perfici, vel non perfici per vnionem non ex eo est quod vnio recipiatur vel non recipiatur in materia. Dico Verbum non perfici per vnionem ad naturam, quia in se est infinitum, & hæc vnio, aut natura vnita non est complementum Verbi, neque aliquo modo illa indigebat Verbum, neque ad illam ordinabatur, neque talis vnio, aut terminus illius Verbum eleuat ad aliquam operationem, aut euoluit ad aliquem statum altioris ordinis, quem Verbum ex se non pertingeret, quæ propria sunt perfectionis, & formæ perficientis subiectum. Natura verò per hanc vnionem mille modis perficitur, in primis enim illa indiget natura vt subsistentia Verbi suppleat defectum propriæ; deinde effertur ad infinitam sanctitatem, & instituitur sancta eadem sanctitate, quæ Deus sanctus est, & constituitur pertinens ad hoc suppositum Christus Filius Dei naturalis. Denique innumeris modis expendunt Scriptura, & Patres quomodo Verbum exinanitum sit per hanc vnionem hypostaticam ad naturam humanam, & naturam humanam per eandem perfecit, & ad fastigium supremi honoris euexit. Quæ ergo perfectio accrescet ex vnione ad naturam humanam diuino Verbo, ex quo omnis perfectio, & in quo omnium perfectionum scaturigiorum quæ accresceret illi, si vnionem naturæ reciperet, cuius receptio non solum Verbo perfectionem non pareret, verum etiam imperfectionem creaturæ, & carentiam infinitæ perfectionis, quæ gaudet, argueret? Quæ perfectio ex hac vnione non naturæ superinnaturæ quæ mediâ illâ latices fontalis originis omnium perfectionum exhaurit.

7 Obiicit Arriaga: Cum sunt duo ignes applicati ad producendum calorem, vtrique debet applicari calor productus tanquam effectus: Sed materia, & forma sunt applicatæ ad recipiendam vnionem: ergo vtrique debet illius receptio applicanda est. Respondeo applicationem ad recipiendum, vel agendum supponere virtutem extremi applicati ad actionem, vel receptionem, ad quam applicatur, & ex hoc capite formam non esse applicatam ad recipiendam vnionem, quia non habet virtutem receptiuam respectu illius. Vnionem in compositis cuius forma est materialis, materialem esse, nullus ambigit. Item in homine eiusdem esse conditionis constat ex materia, in qua recipi probauimus, ex subiecto enim materiali modum spirituales educi melior Philosophia non admittit. De vnionis diuisibilitate dicam Controv. 1. de anima Puncto 6.

CONTROVERSIA V.

De toto substantiali.

G 1 de omnibus principiis, ex quibus totum conficitur, accedo modò ad totum, quod ex illis coalescit.

PUNCTUM I.

An totum distinguatur à suis partibus simul sumptis & vnitis.

SIVE totum præter materiam, & formam, & vnionem, I smodum alium includat, siue non, de quo Puncto immediatè venturo, eandem semper decisionem habet, eodemque modo tractanda est præfixa difficultas. Inquirat an totum distinguatur ab omnibus partibus, & modis, quos includit simul sumptis, siue includat tantum materiam, & formam, & vnionem, siue supra materiam, formam, & vnionem, modum alium includat. In opinione enim quam veram esse probo, nullum modum distinctum ab vnione supra materiam, & formam constitutentem, inquiratur an totum distinguatur realiter à materia, formâ, & vnione, & in opposita sententia modum illum addente, quaeritur, an totum distinguatur à materia, formâ

formâ & vnione, & illo modo simul sumptis. Procedit quæstio iuxta terminos verioris sententiæ negantis modum illum, ne multitudine terminorum minus expedite tractetur.

Scotus, Caietanus, & alij, quos longum esset recensere, & citatos inuenies apud Soar. in Metaph. disp. 26. sect. 3. n. 2. in quod etiam nostri Conimbr. inclinant, docent totum realiter distingui à materia, & formâ, & vnione simul sumptis. Opposita sententia est communis omnium fere Doctorum huius temporis, cui plures ex antiquis patrocinantur apud Conimbr. 1. Physic. cap. 2. q. 11. & apud Soar. n. 6. qui præter alios refert Angelicum Doctorem, illudque expressa testimonia pro hac sententia: eandem amplectitur idem P. Soar. ibid. Rub. 1. Physic. tract. 39. q. 1. P. Hurt. disp. 6. sect. 1. P. Arriag. disp. 5. sect. 1. quibus libens subscribo.

Dico totum non distingui à materia, formâ, & vnione simul sumptis omnibus in recto. Probo clarè, communi ratione, neque ideo contemnenda. Totum vel includit aliquid præter materiam, formam, & vnionem, vel non includit: si non includit: ergo non habet ratione cuius ab illis distinguatur. Si includit: Rursus inquiri, an distinguatur à materia, formâ, & vnione, & inclusio illo, quod tu addis, ac proinde si in infinitum non abis, cogitis concedere totum non distingui ab illis, quæ includit simul sumptis, quæcumque illa sint. Confirmo & declaro eandem rationem. Totum vel distinguitur adæquatè, vel inadæquatè à suis partibus, & vnione simul sumptis; non adæquatè, aliàs non erunt partes illius, pars enim necessariò identificatur inadæquatè cum toto, & totum eandem identificationem inadæquatam retinet cum parte, quæ incompossibilis est cum distinctione adæquatâ, implicat enim totum inadæquatè identificari cum aliquo extremo, & adæquatè ab illo distingui: non inadæquatè, quod sic probetur: In omni distinctione inadæquatâ debet esse aliquid in termino distincto, per quod distinguatur: sed nihil est in toto, per quod distinguatur inadæquatè: ergo. Maior est per se nota, Minorem probetur: In toto tantum est materia, forma, & vnio: sed per materiam, per formam, aut vnionem, non potest distingui à materia, formâ, & vnione: ergo nihil habet per quod distinguatur inadæquatè: ergo neque adæquatè, neque inadæquatè distinguitur: ergo nullo modo.

Respondent recentiores distingui non per aliquod in illo inclusum; sed per se ipsum resultans tanquam quid includens partes, & vnionem. Contrâ hanc solutionem idem reddit argumentum. Totum per se ipsum non potest distingui adæquatè, vt probatur: non distingui adæquatè, quia nihil sui est, per quod distinguatur, quidquid enim totius aut in toto assignetur, aut erit materia, aut forma aut vnio. Persistes dicendo totum non per aliquid illius, sed per se ipsum distingui à materia, formâ, & vnione simul sumptis. Contrâ: vel distinguitur per se ipsum, vel per aliquid, quod non fit tota sua entitas; vel distinguitur per totam suam entitatem, non per aliquid, quod non fit tota sua entitas, quia nihil potest esse in toto, seu pertinet ad totum, quod non fit tota sua entitas, nisi materia, vel forma, vel vnio. Non per totam suam entitatem, quod sic probetur: Si totum distingueretur per totam suam entitatem à materia, formâ, & vnione simul sumptis, implicaret, non distingui adæquatè, quia distingui vnum ab alio adæquatè nihil aliud est, quàm distingui per totam suam entitatem, quod sic probetur. Distinctio, & identificatio secundum eandem entitatem indiuisibilem non sufficit magis, & minus; illud enim quod formaliter & per se ipsum est identificatum, vel distinctum ab alio secundum illam rationem formaliter distinctam, vel identificatam, non potest esse magis distinctum vel identificatum, vt per se notum est, quis enim potest concipere maiorem identitatem inter me, & me ipsum, quàm illam quam habeo de facto, neque maiorem distinctionem inter me & Petrum, in quibus nihil est commune, sed distinctio secundum omnia, quæ pertinent ad constitutionem vniuscuiusque: ergo distinctio, vel identitas maior, adæquata, vel inadæquata ex eo sumitur, quod fit secundum totam entitatem, vel secundum aliquid illius, & illa erit summa, & adæquata distinctio, quæ est secundum totam entitatem rei, & illa tantum poterit dici inadæquata distinctio, quæ non est secundum totam entitatem, sed secundum aliquid illius: ergo implicat totum distingui secundum to-

tam suam entitatem à materia, formâ & vnione simul sumptis, & distingui tantum inadæquatè, sed necessariò adæquatè distinguendum esset, si secundum totam suam entitatem distingueretur.

Confirmo eandem conclusionem. Ex eo præcisè, quod fit materia, forma, & vnio seclusa qualibet aliâ entitate, est totum: ergo totum non dicit aliâ tertiam entitatem. Probo antecedens: posita materiâ, formâ, & vnione, implicat materiam, & formam, non esse vnitas, quia his positis sunt extrema vnibilia, & est tota ratio formalis adæquata vniti, quæ consistit formaliter in vnione: ergo posita materiâ, formâ, & vnione, quolibet alio secluso, sunt partes componentes, quia partem totum componere nihil aliud est, quàm se vnire: ergo est totum compositum, implicat enim partes esse componentes, & non esse compositum, secluso etiam omni alio ab ipsis, & actuali compositione distincto.

Dixi semper totum non distingui à materia, formâ, & vnione simul sumptis, non verò sicuti vulgo dici solet à partibus simul sumptis, & unitis, quia, vt acutè notarunt sapientissimi recentiores, partes simul sumptæ, & vnite non dicunt vnionem in recto, sed in obliquo, sicuti lignum album dicit albedinem, & ita non identificantur, neque inadæquatè cum vnione, cum qua identificatur totum, ex quo inferitur partes simul sumptas, & vnitas distingui inadæquatè à toto: illatio est per se nota, assumptum probetur: Hæc est vera propositio: partes sunt vnite: ergo subiectum dicit totum, quod dicit prædicatum in recto: sed subiectum non dicit vnionem: ergo hoc concretum partes vnite non dicit in recto vnionem: ergo tantum dicit partes, materiam, & formam: sed materia & forma non possunt dici totum, neque possumus dicere materiam & formam identificari cum toto: ergo non possumus dicere partes vnitas identificari cum toto. Probo consequentiam: quidquid prædicatur identicè de aliquo concreto, debet identificari cum illo, quod concretum dicit in recto, & non sufficit identificari cum illo quod dicit in obliquo: sed totum non identificatur adæquatè cum illo, quod hoc concretum partes vnite dicit in recto, quia tantum dicit partes & non vnionem: ergo totum non potest prædicari de hoc concreto tanquam quid identificatum adæquatè cum illo. Maior inter omnes Summulistas est certa, & patet in his prædicationibus, album est albedo, & lignum est album, & album est lignum, quarum prior est falsa, quia prædicatum non identificatur cum subiecto secundum id, quod dicit in recto, etiam si verificetur cum illo secundum illud, quod dicit in obliquo, & dæ posteriores sunt vere, quia etiam si subiectum, & prædicatum non identificentur secundum significata in obliquo, identificantur secundum significata in recto, ex quorum identitate desumitur veritas propositionum. Vergeat: Omnes concedunt concretum hoc materia vnita forme distingui à composito, quia non dicit in recto quidquid pertinet ad compositum, etiam si computatis omnibus, quæ dicit in recto, & in obliquo, dicat quidquid pertinet ad compositum: ergo hoc concretum partes vnite distinguitur à composito, quia non dicit in recto quidquid pertinet ad illud, videlicet vnionem, etiam si illam connotet in obliquo. Ex hoc similiter inferes concretum vnitum, quod totum dicitur, non esse concretum adiectiuum, quod vnionem in obliquo significet, aliàs distingueretur à toto. Neque totum potest includere vnionem in obliquo per modum habentis, sicuti lignum, quia toti non superuenit vnio, sed illud constituit, & ita vnium adiectiuè significat extremum, quod alteri vnitur, & vnium substantiuè, totum, quod resultat formaliter ex utroque extremo, & ex vnione. Hæc omnia ad purum loquendi modum spectant, de quibus satis.

Obiicitur primò Aristoteles 1. Meaph. cap. 14. text. 19. asserens bis tria non esse sex; illius sunt verba: *Substantia enim cuiuscumque est ipsum semel, & veluti ipsum sex, non quibus, aut ter est, sed semel sex enim semel sex sunt.* Respondet Hurtadus Aristotelem dicere bis tria non esse sex, sicuti materia, & forma sine vnione non sunt totum. Hurtadum impugnant recentiores, ex eo quod senarius numerus vnionem non includat, sed immeritò; licet enim numerus nullam vnitatem physicam habeat formaliter tamen eo modo, quo est vnus, vnitatem dicit, & sicuti vnus dicitur ab intellectu numerante, ita ab illo vnitatem extrinsecâ habet, quæ non consistit tantum in vnitate medietatem, sed in aliâ, quâ intellectus cognoscit vnitatem totius,

totius, sæpe enim puer duplicem quinarium numerum recenset, & non valet denarium conficere, in quo casu sunt bis quinque, seu est bis quinarium numerus, & non est denarius formaliter, sed tantum materialiter, quia non est numerus formaliter, quovisque unitates formaliter mente annumerentur.

8 Obiicies secundò alia eiusdem Aristotelis testimonia ex lib. 2. Metaph. cap. 17. text. ultimo, ubi ait Syllabam *ba* non esse *B* & *A*, nec carnem esse ignem, & terram, & ex lib. 8. text. 15. *Omnium namque* (verba sunt Philosophi) *quæcumque plures partes habent, & non est totum, quasi concernatis, sed ipsum totum est aliquid aliud præter partes.* Resp. hæc testimonia probare totum præter partes includere vnionem, neque quidquam aliud insinuate.

9 Obiicies tertio: multa conueniunt toti, quæ non conueniunt materiæ, formæ, & vnioni simul sumptis: ergo ab illis distinguitur. Probo antecedens: Totum est integrum, totum gignitur, & corrumpitur, Totum est vnum. Sed hæc non conueniunt materiæ, formæ, & vnioni: ergo. Resp. hæc omnia eodem modo conuenire materiæ, formæ, & vnioni simul sumptis, ac conueniunt toti, quia partes & vnio sunt vnum integrum adæquatum, & quælibet in se dicit unitatem inæquatum; sic totum est vnum integrum constans pluribus unitatibus inæquatis duabus tanquam extremis unitis, altera tanquam vnione: & sicut totum gignitur, & corrumpitur, quia gignitur vnio, quæ ultimò complet hominem, & eadem corrumpitur sine qua nequit subsistere: sic materia, forma, & vnio quatenus simul sumptæ gignuntur, & corrumpuntur ratione eiusdem vnionis, licet partes secundum se neque gignantur, neque corrumpantur, & sicut totum compositum habet vniam unitatem totalem, & plures partiales, sic materia, forma & vnio habent plures unitates partiales, propriam quælibet, & omnes simul totalem, ex partialibus confectam.

10 Obiicies quartò. Partes & vnio causant totum: ergo distinguuntur ab illo: Distinguo antecedens: partes, & vnio causant totum collectiue sumptæ, negò distributiue, transeat. Dico transeat, quia vnio non causat, sed est causalitas.

11 Obiicies quintò. Totum habet causam totalem intrinsecam: sed hæc non potest esse nisi materia, forma & vnio simul sumptæ: ergo sic sumptæ sunt causa adæquata totius: ergo distinguuntur ab illo. Respondeo negando antecedens, quia dicunt sibi repugnantiam causa intrinseca, & causa totalis. Rationem audi: causa intrinseca causat componendo, & conceptus causæ intrinsecæ est conceptus partis potentis componere, & causalitas per quam dicitur actu causans, est compositio, ita vt formaliter idem sit actu intrinsecè componere, & actu intrinsecè causare, idem formalissimè sit causa intrinsecè actu causans, & actu componens: sed implicat aliquam entitatem adæquatè componere totum, vt per se notum est, quia conceptus componentis est conceptus partis essentialiter connotantis alteram compartem, cum qua simul ponatur: ergo implicat aliquam entitatem intrinsecè causare totum. Instabis totum est intrinsecè adæquatè causatum: ergo habet causam intrinsecam adæquatam. Concedo antecedens, & nego consequentiam, quia totum intrinsecè adæquatè causatum non dicit causam intrinsecam adæquatam, sed plures inæquatas. Sicuti compositum non dicit vnum adæquatum componens, sed plura componentia inæquata.

12 Vergebis iterum: ex pluribus causis partialibus fit vna totalis: sed dantur plures causæ partiales intrinsecæ: ergo ex illis fiet vna totalis. Respondeo antecedens esse verum de pluribus partialibus causis extrinsecis, non de intrinsecis. Disparitatem do: Causæ extrinsecæ causant effectum ab illis adæquatè distinctum, & ita possunt coniungi, vt influant in effectum, cui dant aliud esse ab illo, quod habent causæ influentes. Intrinsecæ causæ tantum causant per exhibitionem suarum entitatum, quas formaliter in se ipsis effectui communicant per coniunctionem vnus cuiusque cum altera mediâ vnione, ex his autem communicationibus partialibus non potest fieri vna totalis, quia non est aliud tertium, cui talis communicatio fiat, neque est extremum aliquod in effectui, cui partes simul sumptæ, & vnitæ se communicent, ac proinde non est effectus in ordine ad quem possint intelligi componentens vniam causam intrinsecam adæquatam, omnes causæ in-

trinsecæ inæquata. Persistis adhuc: causæ intrinsecæ partiales vniantur in ratione causarum: ergo ex illis fit vna totalis: Distinguo antecedens: vniantur in ratione causarum, vt efficiant vniam causam totalem nego: vniantur vt quælibet simul cum alia per vnionem tanquam per causalitatem causæ inæquata, quod in actu secundo sine vnione non præstaret, constituant vnum effectum, hoc est, totum, concedo. Sicuti partes in ratione partium vniantur, non vt faciant vniam partem totalem, implicat enim conceptui partis ratio totalis, sed vt faciant totum, quod relatiue opponitur parti, & quod essentialiter à parte distinguitur tanquam includens ab inclusio. Eadem ratione causæ intrinsecæ vniantur non vt componant vniam causam intrinsecam totalem, quia conceptus totalitatis repugnat conceptui causæ intrinsecæ, quæ formaliter dicit conceptum partis, sed vt efficiant vnum effectum, scilicet compositum relatiue oppositum conceptui causæ intrinsecæ, & essentialiter distinctum ab eadem causâ intrinseca tanquam includens ab inclusio. Hæc optimè explicant conceptum causæ intrinsecæ, si verò propter pusillorum scandalum nolis negare dari causam intrinsecam adæquatam respectu compositi, dicitò dari duplicem causam intrinsecam adæquatam, materialem vniam, aliam formalem, quamlibet in diuerso genere, ex quibus non potest fieri vna totalis, quia pertinent ad diuersum genus, sed hæc responsio fuga erit, prima verò ad rem opportuna solutio.

Obiicies. Hi conceptus, *materia vnita formæ: forma vnita materiæ: materia, forma, & vnio*, non distinguuntur ex parte obiecti, vt probauimus Controuers. præcedenti, Puncto 3. ergo quidquid prædicatur de vno potest prædicari de alio: sed de hoc conceptu, materia vnita formæ, prædicatur esse causam totius: ergo de illo conceptu materia, forma, & vnio poterit fieri eadem prædicatio. Concedo antecedens, & nego consequentiam, quia per diuersum modum significandi sine distinctione ex parte obiecti fit diuersum significatum in recto, & posito diuerso significato in recto est diuersa verificatio prædicati, quæ sumenda est ex identitate cum illo, quod ex parte subiecti se tenet in recto, & non cum illo quod est in obliquo, vt dicebam modò num. 6. Exempla plura passim suppetunt: Pallium Petri, & pallium, & Petrus, ex parte obiecti non distinguuntur. & hæc prædicatio est vera, *Pallium Petri distinguitur adæquatè à Petro.* Et hæc falsa, *Pallium & Petrus distinguuntur adæquatè à Petro.* Similiter ex parte obiecti non distinguuntur hæc complexa: *Albedo recepta quantitate, & quantitas recipiens albedinem.* Et hæc vera propositio, *quantitas recipiens albedinem ex se est impenetrabilis.* Et hæc falsa, *albedo recipiens quantitatem ex se est impenetrabilis.*

Hæc de toto substantiali essentiali, quæ in omni toto etiam accidentali, & integrali proportio seruatur obserua, nullum enim distinguitur ab illis simul sumptis, quibus constat; totum integrale non distinguitur à partibus integrantibus, & illorum nexu; concretum accidentale sicut album, si vnionem dicit distinctam inter subiectum & albedinem ab educatione distinctam, non distinguitur à subiecto, albedine, & tali vnione; si vnionem non importat distinctam ab educatione, subiectum, albedo, & educio erunt adæquatè totum. Composita quorum forma siue substantialis siue accidentalis, modalis est, per se ipsam subiecto vnita nulla intercedente vnione inter subiectum, & formam, sicuti in his concretis præsens, & subsistens, iuxta communem sententiam, quæ subsistentiam & præsentiam modum esse defendit, non distinguuntur à subiecto & forma simul sumptis.

PUNCTUM II.

An totum substantiale includat aliquid præter materiam formam, & vnionem.

Questionem hanc vnus his temporibus in scholas P. Gabriel Vazquez inuexit, qui tom. 1. in 3. parte disputat. 19. numer. 26. in composito substantiali modum quendam substantialem constituit deriuatum à forma distinctum ab ipsa, & ab vnionis modo, vt apertè declarat num. 29. *Scilicet contra vero*, ubi arguit ab inconuenienti contra Philosophos qui tantum admettebant in composito substantiali materiam, formam, & modum vnionis. Communis sententia, quam amplector, negat dari in composito